

רעפ 5931/24 - תימור פואז נ' מדינת ישראל

בבית המשפט העליון

רע"פ 5931/24

לפני: כבוד השופט חאלד כבוב
המבקש: תימור פואז
נגד: מדינת ישראל
המשיבה:
בקשת רשות ערעור על פסק דינו של בית המשפט המחוזי בנוף-הגליל נצרת מיום 21.05.2024 בעפ"ת 50112-03-24 שניתן על ידי כבוד השופטת א' לינדנשטראוס
בשם המבקש:

החלטה

לפניי בקשה למתן רשות לערער על פסק דינו של בית המשפט המחוזי בנוף-הגליל נצרת (כבוד השופטת א' לינדנשטראוס) בעפ"ת 50112-03-24 מיום 21.05.2024, בגדרו נדחה ערעור המבקש על החלטת בית משפט השלום לתעבורה בנוף-הגליל נצרת (כבוד השופטת ר' עומרי) בהמ"ש 74-03-24 מיום 20.03.2024, במסגרתה נדחתה בקשת המבקש להארכת המועד להישפט בגין הודעת קנס.

הרקע לבקשה והבקשה

1. ביום 19.07.2023, צולם רכבו של המבקש במצלמה מסוג א-3 כשהוא נוסע מעל המהירות המותרת בניגוד לתקנה 54(א) לתקנות התעבורה, התשכ"א-1961 (להלן: תקנות התעבורה). אי לכך, לחובת המבקש נרשמה הודעת קנס, אשר נשלחה בסמוך (ולא יאוחר מיום 23.07.2023, בהתאם למועד הדפסת הודעת הקנס שעל גביה מופיעות המילים "נשלח בדואר") לכתובתו הרשומה בדואר רשום. מעיון בכתובים שהוגשו לבית משפט השלום עולה, כי המבקש שילם את הקנס ביום 12.12.2023.

2. ביום 01.03.2024, ובחלוף למעלה משמונה חודשים מיום המצאת הודעת הקנס לכתובת הדואר הרשומה של המבקש, פנה המבקש לבית משפט השלום לתעבורה בבקשה להארכת המועד להישפט. הבקשה, בעיקרה, בוססה על הטענה כי המבקש לא קיבל לידי את הודעת הקנס, וכן על הטענה לפיה 'אחר נהג' ברכב בעת ביצוע העבירה, כאשר לצדה צורף תצהיר מטעם אותו נהג אחר.

3. ביום 20.03.2024, דחה בית משפט השלום לתעבורה את הבקשה להארכת המועד להישפט. זאת, מן הטעם שהבקשה הוגשה על-ידי המבקש בשיהוי רב, וכן כי המשיבה צירפה לעיון בית המשפט אסמכתא המאשרת את תשלום הקנס שנמסר למבקש "דבר אשר מהווה הודאה בעבירה".

4. יום למחרת, הגיש המבקש ערעור לבית משפט קמא. בדיון שהתקיים ביום 21.05.2024, טען בא-כוח המבקש, בעיקרו של דבר, כי ספק אם הודעת הקנס נמסרה לכתובת הדואר של המבקש, שכן זו מעולם לא התקבלה לידי; ובכלל זה, לטענתו, נעדר כל תיעוד בדבר עצם המצאתה - על-כן לא קמה חזקת מסירה בנסיבות העניין. כן נטען, כי המבקש שילם את הקנס ברגע שנודע לו על קיומו, היינו, ביום 12.12.2023, וזאת לאחר שגילה כי על חשבון הבנק שלו הוטל עיקול והתווספה על הקנס תוספת ריבית. לבסוף, שב בא-כוח המבקש על טענתו כי אחר נהג ברכב במועד ביצוע העבירה, וכי חרף צירוף תצהיר מטעם הנהג האחר, בית משפט השלום דחה את הבקשה בהעדר הנמקה.

5. בית המשפט המחוזי דחה את הערעור בקבעו, כך: "[המבקש] לא ציין בבית משפט קמא כי הוא שילם את הדו"ח והדבר התברר רק מתגובת המשיבה. הוא טוען, טענה שלא נטענה בבית משפט קמא, ולפיה הדו"ח שולם לאחר שהוטל עיקול על חשבוננו [...] טענה זו, אף אם הייתה נטענת בבית משפט קמא, לא היה בה כדי לסתור את החזקה שתשלום הדו"ח מהווה הודאה בביצוע העבירה [...] חזקה על המערער כי לכל הפחות במועד זה הוא כבר ידע על קיומו של הדו"ח". כן נקבע, כי המבקש לא הצביע על טעם מבורר על מנת להיעתר לבקשתו להארכת המועד להישפט, לרבות טענתו לפיה אחר נהג ברכב, משום שזו טענה שאינה "מצביעה על עיוות דין שכן בדיון לשם כך עמד לרשות [המבקש] המועד להגיש בקשה במועד להסבת הדו"ח או בקשה להישפט".

6. המבקש מיאן להשלים עם פסק דינו של בית משפט קמא ומכאן הבקשה שלפניי, בגדרה שב המבקש על טענותיו - מילה במילה - כפי שאלו נטענו בהודעת הערעור שהוגשה לבית משפט קמא, ומשכך לא מצאתי לפרט על אודות הנטען בה מעבר לאמור בפסקה מספר 4 לעיל.

דיון והכרעה

7. לאחר עיון בבקשה, על נספחיה, הגעתי לכלל מסקנה כי דינה להידחות.

8. כלל נקוט הוא בידינו כי רשות ערעור ב'גלגול שלישי' תינתן אך במקרים חריגים שבהם עולה שאלה משפטית כבדת משקל או סוגיה ציבורית עקרונית, החורגת בהיקפה מעניינם הפרטני של הצדדים לבקשה, או במקרים שבהם מתעורר חשש לאי-צדק מהותי או עיוות דין (רע"פ 5649/24 נבו נ' מדינת ישראל, פסקה 3 (11.07.2024)). בענייננו, בקשת רשות הערעור אינה מעוררת שאלה עקרונית

כאמור, אלא היא ממוקדת - כל כולה - בעניינו האינדיבידואלי של המבקש וביישום הוראות הדין על הנסיבות הקונקרטיות של המקרה.

9. לא זו אף זו, הבקשה שלפניי היא הלכה למעשה, חזרה אחת לאחת על טענות המבקש כפי שהובאו בהודעת הערעור לבית משפט קמא, אשר בתורו דחה אותן לגופן. טעמיו של בית המשפט המחוזי, המבוססים על קביעות עובדתיות והתרשמותו הישירה מטיעוני הצדדים, אינם מצדיקים פתיחתו של הליך בגלגול שלישי (רע"פ 751/23 ניצן נ' מדינת ישראל, פסקה 8 (21.02.2013)) - ביתר שאת, שעה שהמבקש לא טרח להצביע על טעם, ולו אחד, אשר בעטיו יש לקבל את בקשת רשות הערעור בשים לב לאמות המידה שהשתרשו בפסיקה כאמור.

10. לגופם של דברים - גם אם אניח לזכות המבקש, על-אף שהנחה זו אינה נקיה מספקות, כי המועד בו נודע לו על אודות הודעת הקנס היה עת גילה את דבר העיקול, קרי ביום 12.12.2023, המבקש לא החיש בהגשת בקשה להארכת המועד להישפט "מיד לאחר שהוסרה המניעה" (סיפא סעיף 229(ה) (לחוק) - אלא בחר לעשות כן, אך בחלוף למעלה מחודשיים לאחר ששילם את הקנס. המדובר בשיהוי ניכר, כשלעצמו, והמבקש אף לא סיפק לצדו כל הסבר מבורר. משאלה הם פני הדברים, לא מצאתי להידרש לטענתו לפיה 'אחר נהג' בזמן ביצוע העבירה (רע"פ 4849/24 אלבז נ' מדינת ישראל (05.08.2024)). ממילא, איני סבור כי נגרם למבקש עיוות דין המצדיק היעדרות לבקשתו.

11. בקשת רשות הערעור נדחית אפוא בזאת.

ניתנה היום, י' אב תשפ"ד (14 אוגוסט 2024).

חאלד כבוב
שופט